

Gloria lui Isus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu

VERSETUL-CHEIE

*A venit un nor și i-a
acoperit cu umbra lui; și
din nor s-a auzit un glas
care zicea: „Acesta este Fiul
Meu preaiubit: de El să
ascuțați!”*

MARCU 9:7

Text: Marcu 9:1–13

Ideea centrală: După mărturia omenească a lui Petru despre cine este Isus, primim și mărturia cerească de pe Muntele Schimbării la față, din partea Tatălui. Aici Dumnezeu Însuși Îl prezintă pe Fiul Său, în glorie cerească, alături de Moise și de Ilie, și ne arată continuitatea istoriei mântuirii și mărturia despre Ființa divină a lui Isus Hristos, precum și despre gloria vieții veșnice.

Scopul lecției: Să fim încurajați la a-L urma pe Isus, să ne închinăm Lui ca Fiul lui Dumnezeu cel desăvârșit și să avem nădejde cu privire la viața veșnică și împlinirea finală a mântuirii.

Explicații contextuale și exegetice:

Pasajul este și faimos și complex. Nu este doar o întâmplare spusă pentru creștinii de mai târziu, spre cunoaștere, ci o ocazie de a ne gândi la lucrarea de mântuire adusă de Hristos, și la cine este El, ca Fiu glorios lui Dumnezeu, cel preaiubit și dăruit tuturor ca Domn, să Îl ascultăm.

Mai întâi, observăm conexiunea cu pasajul de mai înainte, indicată de cuvintele „după șase zile” (v. 2). Acestea ne arată că există o legătură

cu mărturia lui Petru: „Tu ești Hristosul” (8:9). De data aceasta avem o altă mărturie despre mesianitatea divină a lui Hristos, anume mărturia lui Dumnezeu Tatăl (9:7, „Acesta este Fiul meu preaiubit, de El să ascuțați!”). Suntem la mijlocul evangheliei, unde Marcu, la fel ca și ceilalți evangheliști, după toate minunile și cuvântările din Galileea, pune două mărturii-concluzie despre cine este Hristos: mărturia unui om (Petru) și mărturia lui Dumnezeu Tatăl, pe Muntele Schimbării la față (în Evanghelia după Ioan, la mijlocul evangheliei, apare mărturia Martei, în Ioan 11:27).

Mărturia despre Hristos ca Fiu Divin, ceresc, nu este doar dublă, ci chiar triplă, dacă nu cvadruplă – deoarece, prin prezența lor, și Moise, și Ilie mărturisesc despre Hristos. Așadar, avem mărturia apostolilor (Petru), mărturia lui Dumnezeu Tatăl, mărturia Legii (Moise) și a profeților (Ilie), adică a întregului Vechi Testament. Moise și Ilie, pe de altă parte, sunt cei doi care L-au văzut pe Dumnezeu – sau prezența vizibilă a lui Dumnezeu, pe pământ (Exod 19, Exod 34, 1 Regi 19). Pe când erau pe pământ, au văzut, atât cât se putea vedea din fața cerească a lui Dumnezeu, iar acum când sunt în cer, au văzut fața cea omenească, întrupată, a lui Dumnezeu – pe Hristos. În consfătuirea lui Moise și a lui Ilie cu Isus, se vede amploarea și continuitatea, în istorie, a lucrării de mântuire a lui Dumnezeu, începând cu vremea lui Israel până la vremea Bisericii. Ceea ce a început Dumnezeu cu Avraam, Isaac și Iacov, a continuat prin Moise, prin David, prin profeți, iar la final a vorbit prin Hristos (Evrei 1:1).

Hainele și fața lui Hristos strălucesc (În Luca 9:29 ni se spune că și fața I-a strălucit, dar Marcu nu subliniază acest lucru). Strălucirea aceasta este a slavei lui Dumnezeu (*shekinah*), și ea s-a văzut, într-un fel, și pe fața lui Moise. Conform 2 Corinteni 3:13, Moise și-a acoperit fața ca să nu se vadă pe fața lui gloria viitoare a omenirii: această onoare Îi aparține lui Hristos, care a stat cu fața descoperită și s-a văzut strălucirea cerească. Revelația gloriei viitoare Îi aparține lui Hristos. Astfel, în această manifestare a gloriei cerești vedem și gloria proprie a Fiului divin, dar și gloria cerească ce va fi arătată în viitor în viața oamenilor.

Hainele lui Hristos au devenit albe, dincolo de orice alb pământesc. Acest alb strălucitor este și culoarea hainelor albe oferite celor credincioși,

în Apocalipsa. Gloria cerească i-a înfricoșat pe cei trei ucenici din grupul special al lui Ioan, Iacov și Petru. Petru a propus o idee pe care nici el nu o înțelegea bine, încercând să rețină și să prelungească momentul întâlnirii cerești. Dar, curând, după mărturia Tatălui, totul a dispărut și l-au văzut doar pe Isus. Era exact ce trebuia ei să rețină, pentru prezent: doar pe Isus. Vedem, în același timp, cum I se adresează Petru lui Isus: „învățătorule (rabi)”! Ei încă nu înțelegeau totul despre divinitatea lui Hristos.

Prezența norului și vocea lui Dumnezeu aduc aminte de întâlnirea dintre Moise și Dumnezeu, și îngerii lui Dumnezeu, la darea Legii pe muntele Sinai (Exod 13:21; 19:9; 33:9; Numeri 9:15). Prin această epifanie s-a întors slava Domnului în Iuda, după ce plecase din Templu, așa cum arată Ezechiel 10:18–19, 11:23. Așa cum spune Isus însuși, El este noul Templu, și peste El vine slava lui Dumnezeu, din nou. Într-un fel, El este noul Moise, noul Iosua care ne conduce în Canaanul spiritual – în timp ce norul prezenței lui Dumnezeu ne păzește. Și tot El este Jertfa, Regele, Marele preot și Templul lui Dumnezeu.

Dumnezeu Tatăl vorbește din nor și spune: „Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați!”. Aceasta ne aduce aminte de Marcu 1:11. „Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea.” Mărturia Tatălui despre Isus este mereu clară și îi aduce cinste. Mai mult decât atât apare mereu un element de prețuire afectivă deosebită. Tatăl îl iubește pe Fiul și îl recomandă, îl numește „preaiubit”. Aceasta înseamnă că Fiul nu este Mântuitorul nostru, doar printr-o decizie administrativă, prin admirația, buna plăcere, bucuria, dragostea, satisfacția și adâncă mulțumire a lui Dumnezeu Tatăl. O asemenea declarație din partea Tatălui, ne atrage atenția asupra deplinei armonii și iubiri din sânul Sfintei Treimi, precum ne și îndeamnă la închinare profundă și recunoștință.

De la versetul 9 la 13, apare o discuție interesantă între Isus și ucenici, pe care nu o găsim în celelalte evanghelii. Isus le atrage atenția să nu spună deocamdată nimănui ce s-a întâmplat – doar după înviere. Adică, iată: Schimbarea la față trebuie înțeleasă și vestită în lumina învierii. Este legată de viitorul înviat și glorificat al omenirii, alături de Hristos. Ucenicii înșiși

nu prea au înțeles ce înseamnă „învierea” (9:10). Așadar, ei încă se aflau într-un proces de creștere spirituală, de maturizare a credinței. Ceea ce văzuseră pe muntele Schimbării la față depășea puterea lor de înțelegere. Chiar și înțelegerea noastră este pusă la încercare de profunzimea celor revelate în Marcu 9:1–13.

În mod normal, ucenicii pun o întrebare legată de venirea lui Mesia, căci văzuseră lucruri unice. Ei vor să știe cum se înțelege profeția despre venirea lui Ilie, înainte să vină Hristosul (9:11, Maleahi 4:5–6). Isus le răspunde că, de fapt, Ioan Botezătorul a fost acest Ilie profețit, iar oamenii i-au respins mărturia și l-au ucis. Amănuntul acesta ne arată ceva din felul în care funcționează profețiile din Vechiul Testament. Menționarea numelui lui Ilie nu însemna că trebuie să învie Ilie – și iată, Ilie era în ceruri (cum au văzut și ucenicii), ci un om care va face, în unele privințe, o lucrare de vestire asemănătoare cu cea a lui Ilie, adică Ioan Botezătorul. Profeția funcționează pe bază de modele și paradigme, iar detaliile sunt și verificabile direct, dar și simbolice.

Aplicații:

Ucenicii aveau nevoie de creștere în înțelegerea spirituală și, chiar atunci când au primit o viziune extraordinară, le-a mai trebuit timp până să o înțeleagă. Și noi trebuie să citim Biblia, cu rugăciune, și să participăm la studiu biblic împreună cu ceilalți creștini, frați și surori, din Biserică, pentru a crește spiritual.

Mântuirea noastră dovedește o minunată continuitate din Vechiul Testament, până astăzi, de la Adam, până la revenirea lui Hristos. De aceea, noi trebuie să citim și să învățăm și din Noul Testament, și din Vechiul Testament ca să creștem în credință.

Nu trebuie să înțelegem Schimbarea la față altfel decât în lumina învierii lui Hristos. Aceasta este porunca Domnului. Cine vestește Schimbarea la față trebuie să vestească învierea Domnului. Doar prin învierea lui Hristos avem parte de o asemenea glorie. Chiar și Moise, chiar și Ilie au avut parte de glorie, doar pentru că Isus avea să moară pentru păcatele omenirii și se

știa, în ceruri, că va învia a treia zi. Fără suferința pe Cruce a lui Isus, nu există ispășire și glorie cerească pentru niciun om.

Profețiile despre venirea Domnului trebuie înțelese cu grijă. Să cerem înțelepciune Domnului, să cerem lumina Duhului Sfânt. Să le citim cu drag, și să ne bucurăm că le avem în Biblie, fără să ne închipuim, din prima, că suntem foarte înțelepți și știm totul!

Trebuie neapărat să înțelegem Cine este Isus, Fiul divin și Mântuitorul nostru, Hristos. Schimbarea la față ne arată clar această nevoie. Chiar Petru, care a recunoscut că Isus este Hristosul, nu înțelegea bine ce se întâmplă. De aceea, Isus i-a spus atunci că nu inteligența umană i-a descoperit acest adevăr (nu „carnea și sângele”), ci Tatăl din ceruri (Matei 16:17). În continuare, ei aveau nevoie să înțeleagă învierea lui Hristos – și Crucea, bineînțeles, și profețiile despre Mesia. Și noi avem aceleași nevoi sufletești, astăzi.

Sugestii practice:

De mai multe ori se vede în Scriptură că părtășia frățească este binecuvântată în mod deosebit cu prezența Domnului.

- Ce asemănări credeți că pot exista între recunoașterea lui Hristos la masa din Emmaus și înfățișarea lui Hristos pe Muntele Schimbării la față? În ce fel sunt amândouă legate de înviere?
- Întrebă-te dacă, atunci când vii la adunare, dorești să Îl cunoști pe Isus tot mai mult sau te concentrezi pe alte lucruri. Prețuiește întâlnirile de închinare din Biserică și din grupele frățești și nu uita că nu le poți păstra pe nici una – decât în memorie, ci trebuie să continui cu perseverență și credincioșie. Timpul merge înainte și nimeni nu poate face „trei colibe” ca să rămână întotdeauna în marile experiențe cu Domnul din trecut. De aceea, trebuie să înțelegem că părtășia cu Domnul și cu frații trebuie să fie o realitate prezentă, continuă, chiar dacă, între timp, experiențele vieții se schimbă. Domnul este călăuza noastră în toate. Să prețuim, deci, toate binecuvântările din prezent

și să ne pregătim pentru experiențele din viitor, bazați pe prezența Domnului în viața noastră.

- Citește profețiile legate de a doua venire a lui Hristos (Marcu 12–13 și Matei 23–25) și sfătuiește-te cu alți frați cu privire la înțelesul lor.

Întrebări pentru dezbateri:

- Cum ne motivează această lecție să Îi aducem glorie lui Hristos?
- Ce credeți că reprezenta venirea lui Moise și a lui Ilie ca să stea de vorbă cu Isus pe muntele Schimbării la față? Ce simboliza Moise și ce simboliza Ilie?
- De ce a strălucit fața lui Hristos și ce însemna lucrul acesta?
- Ce înseamnă declarația lui Dumnezeu, Tatăl: „acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultați”? Petru, Ioan și Iacov au auzit această declarație doar pentru ei înșiși?
- Ce ne spune această experiență despre viitorul pe care îl are omenirea alături de Hristos? Ce alte pasaje din Biblie ați putea cita, ca argument.

autor: Octavian D. Baban, *păstor; Biserica Creștină Baptistă „Sfânta Treime” București*; e-mail: obinfonet@gmail.com